

اول ماه مه روز جهانی کارگر بر همه ی کارگران و زحمتکشان مبارک باد!

اول ماه مه امسال در شرایطی فرا می رسد که بی عدالتی و ستم طبقاتی در جامعه بشری به اوج خود رسیده و فقر و گرسنگی و بیکاری زندگی میلیون ها کارگر و زحمتکش و خانواده های آنان را در معرض نابودی و از هم پاشیدگی قرار داده است. تحمیل تجارت و تعرفه های نابرابر بازرگانی میان کشورهای سرمایه داری پیشرفته و رشد نیافته که با هدف گسترش بازار آزاد و انباشت بیشتر سرمایه و تعمیق وابستگی کشورهای رشد نیافته به کشورهای پیشرفته سرمایه داری انجام می گیرد، طبقه کارگر کشورهای رشد نیافته را در وضعیت غیرانسانی و فلاکت باری قرار داده است. در این کشورها دیگر سخن گفتن از میزان ستم و استثمار مطرح نیست. تلاش برای امرار معاش و زنده ماندن با هر میزان ستم، بی حقوقی، حقارت و پذیرش اشکال مدرن و عقب مانده بردگی است.

در سال ۱۳۸۵، اتحادیه اروپا در معاملات تجاری خود با کشورهای فقیر آفریقائی، کمک مالی به این کشورها را منوط به شرایطی از قبیل حذف تعرفه بر روی صادرات تولیدات کشاورزی کشورهای اروپائی و پرداخت سوبسید به کشاورزان این کشورها کرد. در همین حال، اتحادیه اروپا تصمیم گرفت به کشاورزان اروپائی برای صادرات کالاهای خود به این کشورها سوبسید اضافی به پردازد. در نتیجه این سیاست غیرانسانی، تولیدات داخلی در این کشورها قدرت رقابت با کالاهای وارداتی را از دست داده و میلیون ها کارگر از کار بیکار شده و میلیون ها هکتار زمین زراعی خشک شدند. این تنها یک نمونه از اقدامات ضدبشری نظام سرمایه علیه توده های زحمتکش و رنج کشیده است.

سیاست فوق به کشورهای آفریقائی محدود نشد و به اشکال دیگری در مورد دیگران به اجرا در آمد. در جریان گسترش بازار آزاد و صدور سرمایه، معاملات نابرابر اقتصادی و تجاری دامن کشورهای هم چون ایران را هم گرفت که بر روی دریائی از نفت قرار دارند. رژیم برای بقاء خود و چرخش در مدار بازار آزاد، به عقد قراردادهای اسارت بار میلیاردی به ویژه در صنعت نفت پرداخت. گردش سرمایه در ایران می باید روند خصوصی سازی را طی و از دست دولت خارج می شد. بنا بر این، خصوصی سازی در دستور کار قرار گرفت و ضمن کاهش و در بسیاری موارد قطع سوبسیدهای دولتی به ویژه به کشاورزان گندم کار، چای کار و برنج کار، واردات کالاها افزایش یافت. تولیدات کشاورزی و صنعتی در ایران توان رقابت با کالاهای وارداتی را نداشته و تولید کنندگان یکی بعد از دیگری ورشکست شده و ده ها هزار کارگر به صف میلیونی بیکاران در ایران پیوستند.

با وخیم شدن وضعیت اقتصادی توده های زحمتکش مردم که باچپاول و افزایش سرکوب های اجتماعی و سیاسی توأم بوده است، اعتراضات وسیع اجتماعی نسبت به وضعیت غیرانسانی حاکم بر زندگی جامعه شدت گرفته است. کارگران به جان آمده چرخ های تولید را متوقف می کنند، معلمان و دانشجویان کلاس های درس را تعطیل و به خیابانها می آیند، زنان برای حقوق از دست رفته خود مبارزه می کنند، جوانان با بی اعتنائی به قوانین سرکوبگرانه حاکم به مبارزه برای تغییر وضعیت موجود روی آورده اند.

همزمان با رشد مبارزات اجتماعی، حکومت اسلامی سرکوب را افزایش داده است. کارنامه سرکوب حاکمان تاریک اندیش و واپس گرای اسلامی در یک سال اخیر، از اول ماه مه گذشته تا اول ماه مه سال جاری سنگین تر شده است. در این سال، صدها فعال کارگری، دانشجویی، زنان، روزنامه نگار، فرهنگی و... دستگیر و در دادگاه های قرون وسطائی محاکمه و زندانی شده اند.

علی رغم حاکمیت سرکوب و همه ی بگیر و به بندها، مبارزات آزادی خواهانه، برابری طلبانه، عدالت خواهانه و حق طلبانه توده های کارگر و زحمت کش ایران در یک سال گذشته ادامه داشته است. آنها علی رغم ممنوعیت های موجود، مصمم هستند به مبارزات خود ادامه دهند و روز جهانی کارگر را به روز همبستگی و اتحاد طبقاتی خود، اگرچه به صورت پراکنده، مبدل کنند.

کانون زندانیان سیاسی ایران(در تبعید)، ضمن حمایت از مبارزات کارگران، معلمان، دانشجویان، زنان، پرستاران و... اول ماه مه روز جهانی کارگر را به همه ی آنها تبریک می گوید.

کانون زندانیان سیاسی ایران(در تبعید)

۲۵ آوریل ۲۰۰۷ برابر با ۵ اردیبهشت ۱۳۸۶